

hvorvidt Selskaberne ere eller blive i Stand til at fyldestgøre deres Forpligtelser, da vil jeg ikke kunne stemme for dette Lovforslags endelige Vedtagelse.

Ordføreren (Zahle): Hvis den ærede sidste Taler havde læst Betænkningen eller erindret dens Indhold fra den Gang, det ærede Medlem læste den, vilde han vide, at der i Betænkningen staar: „Endelig er det ikke en Gang givet, at man til alle Tider vil have en Søg- og Handelsret. Det er muligt, den ophæves ved Retsreformens Gennemførelse.“ I den Begrundelse, jeg i Dag mundtlig har givet, ved jeg ikke, om jeg udtrykkelig har fremhævet dette, men jeg har i hvert Fald henvist til, hvad der staar i Betænkningen, og maaske har jeg ogsaa, medens jeg talte, tænkt, at det var ikke nødvendigt at hente Argumenter fra en Begivenhed, som *muligt* indtraadte, for at begrunde en Ting, som lader sig tilstrækkelig begrunde ud fra de allerede bestaaende Forhold.

Hvad i øvrigt angaar Hovedemnet for den ærede sidste Talers (N. Andersens) Bemærkninger, nemlig at han ønsker ligesom det ærede Medlem for Slagelse (Lange), at man skal kræve, at udenlandske Selskaber skulle deponere den fornødne Formue, ved jeg meget godt, at begge ærede Talere, især vist det ærede Medlem for Slagelse, ere meget ivrige Patrioter og tale ud fra patriotiske Grunde, men ikke desmindre vil jeg sige, at om de udenlandske Livsforsikringselskaber havde to Agenter siddende i denne Forsamling, vilde de ikke bedre kunne tale de udenlandske Selskabers Sag, end de to ærede Medlemmer gjorde. Thi det, som de udenlandske Selskaber først og fremmest maatte ønske sig, var, at de kunde have en saadan Agitationsbasis, naar de skulde arbejde her i Landet for at tegne Forsikringer, som det vilde være, at de kunde sige: Se, vi have deponeret den fornødne Formue. Naar deres Agenter rejste om i Landet og sagde: Vort Selskab har deponeret den fornødne Formue, vilde det over alt, hvor de kom frem, naturligvis blive forstaaet paa den Maade, at de havde deponeret, hvad der var fornødent for til enhver Tid at kunne opfylde Selskabets Forpligtelser. Men det vilde ingenlunde være Tilfældet. Den fornødne Formue strækker paa ingen Maade i alle Tilfælde til til at opfylde et Selskabs Forpligtelser. Den fornødne Formue er kun en Del af Aarspræmien, og det er klart, at der maa hengaa lang Tid, inden der opsamles tilstrækkeligt til, at

man kunde sige, at den fornødne Formue var tilstrækkelig til at dække alle Forpligtelser, som et saadant Selskab stiftede her i Landet. Altsaa jeg gentager, hvad jeg sagde før. Ved en saadan Bestemmelse, som de to ærede Talere her have gjort sig til Talsmænd for, skaber man et Skin af Betryggelse for danske Borgere, naar de indlade sig med udenlandske Selskaber. Dette anser jeg for uheldigt, og jeg er overbevist om, at det vil virke uheldigt. Derfor fraraader jeg paa det bestemtteste at vedtage noget Forslag i den Retning.

Om Spørgsmaalet, hvorvidt et udenlandsk Selskab burde deponere 100,000 Kr. her i Landet eller ikke, kan man naturligvis strides længe, men det er klart, at noget vindes der, naar et Selskab maa deponere 100,000 Kr. her i Landet for overhovedet at kunne agitere for at samle sig en Kundekreds. Et aldeles usolidt Selskab kan da ikke sende nogle Agenter her ind i Landet og lade dem virke her en ganske kort Tid for at faa tegnet nogle Forsikringer, idet de gaa ud fra den Betragtning, at selv om de ikke faa ret mange, saa koster det jo ikke saa meget at gøre et Forsøg. Et rent sporadisk Forsøg vil ikke kunne gøres, naar det kræves, at et saadant Selskab skal deponere 100,000 Kr. Jeg tror derfor, at Kommissionen ligesom Landstinget har Ret i at opstille og fastholde dette Krav, og jeg anbefaler paa dette Punkt Lovforslaget til uforandret Vedtagelse.

N. Andersen: Til den ærede Ordfører vil jeg gerne have Lov til at sige, at han er i Overensstemmelse med det ærede Medlem for Randers Amts 6te Valgkreds (Neergaard), naar han mener, at det vilde falde i særlig god Jord hos de udenlandske Selskaber, naar man vilde forlange, at de skulde deponere den fornødne Formue, idet man derved vilde give dem en Agitationsbasis, som de vilde have særlig Gavn af. Men jeg tror blot ikke paa denne Forudsætning. Jeg kan ikke faa i mit Hoved, at det kan være rigtigt, at de udenlandske Selskaber skulde være saa overordentlig hidsige efter at faa Ret til at deponere et Beløb, der rimeligvis, og i mange Tilfælde i alt Fald, vilde være 5—6 eller 7 Gange saa stort som det, man forlanger af dem i Lovforslaget. Thi hvis det var deres Ønske at deponere den fornødne Formue, vilde jeg spørge den ærede Ordfører og det ærede Medlem for Randers Amts 6te Valgkreds, hvad der skulde hin-